

As ik zeg dat 'k je heel graag mag laije!"
 Nou, dat had ie netjes nei voren brocht,
 Want 't weeuwtje had net 't zelfde docht.

Toe ging 't as van 'n laijen dak,
 Hai most z'n huur op gaan zegge,
 Want hai most op 't boerenvak,
 Zich aiverig toe gaan legge.
 Het boeren was onbekend an Rain,
 Maar 't weeuwtje zal 't zelf hem leeren
 En al zou heur dat ok wat moeilek zain
 Niks ken toch de liefde keeren!
 En kon ie z'n lessies den pront en skoôn,
 Wat kreeg ie, denk je, den wel tot loôn?

Kaik, zai ze, dat is 'n skotter man,
 Die het 't kalven vergeten,
 Dat zie je 'm zeker zoô wel an,
 Want ie doet niks aars as vreten.
 Je ziene ok wel, 't groôte verskil
 Met naast 'm die maag're stakker,
 't Is net of die niet vrete wil,
 Dat komt nou deur z'n versmakken.
 En Raindert die docht: praat jij maar wat raak,
 't Verstand van dat alles komt vast met de zaak.

Die withoofd had lest pain in 't laif,
 En begon toe toe al gouw te tekke,
 Z'n spieren leeken alle wel staif,
 Nou lait ie 'm weer uit te rekken.
 Die roôd bonte koe, die naast 'm staat,
 Het weer last van slappe banden
 En zel as ze te koemarkt gaat,
 Wie weet nag hoe veer belanden.
 „Nou,” zai toe Raindart, „as ze aars niet het,
 Den maken de waiders die nag wel vet.”

Toe ginge ze nei de peerdestal,
 Deer kon ze hem niet veul leere,
 Want overhoef of spat en gal,
 Ken zelfs de veearts niet keeren.
 't Zwartje was as 'n koe zoô mak,
 De bles weer zacht as 'n lampie,
 't Werkpeerd had welders valsch geld op zak,
 En purig last van 'n dampie
 De Bles was de vrouwes liev'lingspeerd
 En op de zwart het Rain 't sturen nag leerd.